

Nagyobb a szívünknel

(ApCsel 9,1-18)

– Hé, testvér, várj csak! – szólalt meg mögötte egy hang.

Ananiás megfordult, és megrettent. Józsue közeledett feléje, itt a nyílt utcán, a város közepén.

Minden irányban gyorsan körül nézett, aztán hangját lehalkítva így szólt:

– Ember, mit művelsz? Elfelejtetted már, hogy jelenleg nem szabad együtt nutatkozunk a nyilvánosság előtt? Éliás mondta, hogy elsőfokú riasztás van érvényben – ez a Saulus állítólag a városban van. Ha nem vagyunk elővigyázatosak, valamennyiünket kiszimatol.

– Hát akkor te még nem hallottad?

– Mit kellett volna hallanom?

– Ezzel a Saulussal állítólag történt valami az úton idedefelé. Azt beszélik, hogy elvesztette a szeme világát. Mindenesetre még semmi sem történt, mióta a városban van. Nem kérdezősködtek a zsinagógában, nem voltak letartóztatások, semmi. Azt mondják, az Egyenes utca egyik házába vonult vissza, és azóta még nem lépett ki újból az ajtón.

Ananiás összezavarodott:

– Útközben elvesztette a látását, azt mondd? Hogyan vesztí el az ember útközben a látását?

Józsue megvonta a vállát:

– Nem tudom. Talán egy zivatar vagy ilyesmi. Vagy talán Isten megbüntette. Őszintén szólva megérde melné, azután, hogy mi mindent művelt már testvéreinkkel minden városban. Mindenesetre örülök, ha ez már nem ül a nyakunkon.

– Azt jelenti ez, hogy vasárnap összejöhetünk kenyértörésre?

– Éliás azt mondja, az összejövetel meglesz. De óvott minket. Hiszen még mindig fennáll a veszély, hogy ez az ember mégiscsak felbukkan, és valamennyiünket kiszolgáltat a hatóságoknak. De Éliás azt mondja, egy kis közösségi együttlét pont most jól jöhet nekünk.

– Rendben, testvér, köszönöm, hogy értesítettél.

AMIKOR JÓZSUE ELMENT, Ananiás még mindig ott állt, és töprengett. Az újdonságok felkavarták. *Többet kell megtudnom,* gondolta. *Egyenes utcát mondott. Nem ott lakik Ráhel?*

Az udvarban, a ház mögött találta Ráhelt. Szerencsére úgy tűnt,

hogy senki sincs a közelben. Ennek ellenére halkán beszélt:

– Ráhel, tudsz valami pontosabbat erről a Saulus-ügyről? Azt hallottam, hogy állítólag történt vele valami, és valahol itt szállt meg!

– Ismered azt a vendéglőt a kocváccsal szemben?

Ananiás bólintott.

– Állítólag ott van. Azt hallottam, hogy vakon és zavarodottan érkezett meg, egy szobába húzódott vissza, és senkit sem enged a közelébe. Állítólag nem is eszik. Valaminek történnie kellett vele az úton.

– Józsue azt mondja, talán Isten büntette meg.

– Megbüntette? Nem szeretem ezt a szót. Ez mindig úgy hangzik, mintha Isten élvezetet találna abban, hogy olykor úgy igazán a nyakunkba csördítsen. Ha jól értem az Írásokat, Isten csak egyetlen okból „büntet” minket, azért, hogy felrázzon, hogy meglágyítsa megkövesedett szívünket, és megértsük, mit tetünk, és megtérjünk. Mindenesetre, ha ez igaz, és Isten útját állta ennek az embernek, akkor nem szeretnék a bőrében lenni.

– Hagyd már el! Csak nem azt akarod mondani, hogy sajnáljam őt? Ilyen messzire aligha megy el a szeretet!

– Mit beszélsz? Kezdetől fogva csak sajnálni lehet ezt az embert. Mi mindennek kellett történnie vele, hogy csak azért üldöz másokat, mert azok nem úgy hisznek, mint ő? Hogy Isten igazságos bosszúállójának tartja magát? Hogy ilyen gyűlöletet hordoz a szívében?! Alighanem teljesen összezavarodott, és önmaga foglya! Az itteni zsidó testvérekkel csak elvagyunk valahogy. Bár nem értenek minket, amiért Messiásnak valljuk Jézust, mégis elfogadnak minket valamennyire. Még beszélnek velünk, velünk együtt tanulmányozzák az Írásokat, és éppúgy kerülük a hatóságokat, mint mi. De ez? Ez valahogy elgaloppírozta magát. Szerencsétlen fickó, mondom neked. Gondolod, hogy Jézus kárörvendően vigyorgott volna, ha egy ilyen elbukik?

Ráhel szemében düh villant meg, és Ananiásnak nyelnie kellett.

– Ah, elnézést, igazad van. Csupa félelemből, és dühömben erre a világra, erre az életre, amit folytatnunk kell, néha elfelejtem, hogy

Jézus megparancsolta nekünk, szeressük az ellenségeinket is. És hogy a világ soha nem változik meg, ha nem kezdjük el.

MIUTÁN ELKÖSZÖNTEK EGYMÁSTÓL, Ananiás hazament. A vacsoránál csak a legszükségesebbekről beszélt a szüleivel, és aztán örült, hogy végre egyedül van. El látta az állatokat, aztán kiült a ház elé, és föl nézett az égre. Egész éjszaka nyugtalan volt. Alvásra gondolni sem lehetett. Reggel úgy érezte, mintha kerékbe törték volna a testét. De a lelke megnyugodott. Elhatározása szilárd volt.

MUNKA UTÁN ismét Ráhelhez ment. Szerencsére otthon volt.

– Üdv, nővér! Hallottál-e valami újat Saulusról?

– Amennyire tudom, nincs változás. Állítólag változatlanul a szobájában ül, és valószínűleg még mindig nem evett.

– Rendben, akkor most meglátogatom.

Ráhel rámeredt:

– Mi? Megörültél?

Kicsit szelídebben folytatta:

– Ez túl veszélyes, Ananiás! Amiről tegnap beszélünk, az csupa spekuláció. Lehet, hogy minden egészen másképp van. Mi a helyzet akkor, ha csapdáról van szó? Ha csak kivárja, amíg ismét biztonságban érezzük magunkat, és aztán odavág? Ha ez csak az ő belső előkészülete a hajtóvadászatra?

Ananiás határozott maradt:

– De mi van akkor, ha mégis igaz? Ha Isten valóban összetörte a szívét, egész eddigi világát? Menynyire Istentől elhagyatottnak kell akkor lennie most?! Gondolod, hogy eddigi barátai – ha vannak neki egyáltalán – meghallgatnák őt? És gondolod, hogy önként tanácsot kérne közülünk valakitől? Hiszen azt kell gondolnia, hogy valamennyien gyűlöljük. Valakinek mellette kell lennie. Az ilyesimből az ember nem mászik ki egyedül.

– Ó Istenem! Ananiás...

Ráhel elsápadt. De Ananiás folytatta:

– Oda kell mennem. Érzem, hogy segítségre van szüksége. És az a legjobb, ha én megyek oda. Én vagyok köztünk az egyetlen, akinek még nincs gyereke. És aztán ha végül mégiscsak csapda az egész, és

elsőként engem szolgált ki, akkor ez legalább figyelmeztetés lesz számotokra.

Pillanatnyi habozás után Ráhel odalépett hozzá. Félelem és kétség volt az arcára írva. Lassan Ananiás vállára tette a kezét:

– Azt hiszem, Jézus ugyanezt tette volna. Járj Istennel, testvér! Az Úr legyen veled!

MÉG A VÁLLÁN ÉREZTE RÁHEL KEZÉT, amikor elindult az utcán. Még egyszer kitapogatta a zsebében lévő csomagocskát, aztán megindult a vendéglő felé.

A kocsmáros megmutatta neki az utat. Végül ott állt az ajtó előtt. *Hú, Istenem, a szívem örülten száguld.*

Hát így érzi magát az ember az oroszlán barlangjában. Kopogtatott. „Nem, köszönöm, semmire sincs szükségem”, jött a válasz.

De, de, mindenképp. „Most be-megyek”, kiáltotta az ajtón keresztül, és belépett.

Először egyáltalán nem látta őt. De aztán: a szoba legsötétebb sarkában egy összegörnyedt alak kuporgott a padlón.

– Üdv neked, Saulus testvér! – mondta Ananiás. Hangja mennydörgésként hangzott a csendes szobában.

– Ki vagy te? – kérdezte az alak, anélkül hogy felpillantott volna.

Ananiás felkészült a válaszra:

– Tudom, hogy útközben Jézussal találkoztál. Ő küldött engem, hogy megnézzelek.

Semmi válasz. Mi legyen most?

– Éppen imádkozol, testvér?

– Igen.

– Veled imádkozhatom?

– Miért akarod ezt tenni?

– Na, úgy vélem, két imádság jobb, mint egy? Nemde?

Ismét semmi válasz. Ananiás habozva közeledett a férfihez, és melléje térdelt a padlón.

Jó ideig egy szó sem esett. Ananiás csendben imádkozott. Szinte kézzelfogható volt a kétségbeesés,

amely a mellette lévő férfiből sugárzott.

Végül Ananiás szólalt meg:

– Mi történt veled, testvér? Mit tehetek érted?

– Én... Ó jaj... – A másik hangja félbeszakadt.

De aztán akadozva mégis beszélni kezdett:

– Amikor gyerek voltam, gyakran olvastam Saul király történetét. Hiszen a szüleim róla neveztek el, és többet akartam megtudni a nevemről.

Mindig is úgy találtam, hogy zarvarba ejtő történet. Saul először az Isten által akart király volt, jó ember. De aztán megváltozott, egyre megkeseredettebb lett, valahogy egyre megszállottabb. Először szerette Dávidot, mint mindenki, de aztán félni kezdett tőle, úgy vélte, el akar venni tőle valamit. És ahelyett, hogy meglátta volna, hogy Isten kiválasztotta Dávidot, és hogy milyen jó király lehetne, pokollá tette az életét, és megpróbálta megölni őt.

Az ide vezető úton eszembe jutott ez a történet. És nem ment ki a fejből az a mondat, amelyet Dávid mond Saulnak: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Miért üldözöl engem?

És egyszercsak belém hasított. Én vagyok Saul. Az Isten által kiválasztott ellen harcoltam – ellenetek, az ő követői ellen harcoltam. Azt akartam, hogy szenvedjete, hogy összetörjete. Mindent jól akartam csinálni, mégis mindent rosszul csináltam. Istenem, mi lett belőlem? Mít műveltem?

CSUKLÁS RÁZTA MEG A FÉRFIT, és nyomorúságosan sírni kezdett. „Mít is műveltem?”, ismételte.

Ananiás először nem tudta, mit mondjon. Óvatosan Saulus vállára tette a karját. Így ültek egy darabig.

– Hallgass ide, testvér – mondta aztán Ananiás –, megértem, hogyan érzed most magad. Valamennyien tettünk már olyan dolgokat, amikért utólag a lelkünk mélyéig szégyelljük magunkat. Valamennyien vol-

tunk már úgy, hogy szerettük volna visszaforgatni az időt, és hogy bár-csak lettünk volna más, jobb emberek. De ez nem megy. Nem tehetjük meg nem törtéنتé, amit okoztunk.

De Isten – Isten mégis segíthet nekünk. Hiszen ő sokkal nagyobb, mint a mi összetört szívünk. Ezt tudnod kell. Tudod, egy jó barátom egyszer azt mondta nekem: Isten nem azért vezet minket válságba, hogy jól elbánjon velünk. Azért teszi, mert meg akar változtatni minket. Mert föl akar szabadítani minket.

Hát úgy gondolod, Isten azért ért utol téged ily módon, hogy most ebben a szobában kuporogj, és halálra éhezél? Saul királyhoz hasonlóan most a kardodba akarsz dőlni, és aztán ennyi volt? Nem sorsod az, hogy Saul király legyél. Dönthetsz úgy is, hogy ne legyél Saul. Isten nyilvánvalóan fel akar használni téged.

– De félek, hogy engem nem lehet használni. Ugyanazt a sorsot érdemlem, mint azok a szegény emberek, akiket üldöztem.

– Ez veled is megtörténhet – mondta Ananiás, keserű mellézkönnéggel.

MIÓTA ANANIÁS BELÉPETT A SZOBÁBA, Saulus először tekintett föl, és nézett Ananiás arcába. Szemét könnyek fátyolozták el, de tekintete tiszta volt.

– Miért nevezel engem állandóan testvérnek? – kérdezte.

Ananiás hamiskás mosollyal felelt:

– Mivel az vagy, testvér vagy. Mivel a Kiválasztott most téged is kiválasztott.

Miközben a másik még mindig zavartan nézte őt, Ananiás kihálászta a zsebéből a csomagocskát, és kibontott belőle egy darab kenyeret.

– Most először is egyél valamit, nehogy kikészülj itt nekem. Aztán majd meglátjuk.

Yvonne Fischer

Forrás: Junge Kirche, 2016/4

Pál?

Mióta nyugdíjba tetted, s édes feleségem is magamra hagyott e földi világban, minden kis megtakarított pénzemet arra fordítom, hogy nyaranként meglátogassak egy-egy szent helyet, melyekről oly sokat beszéltem tanítványaimnak, s melyek nyelvét igen alaposan tanítottam mint egyetemi oktató.

Az idén Rómára esett a választásom. Öregszem, tehát az esti géppel indultam. A gépen található olasz folyóiratokban egyszer csak azt olvastam, hogy gázvezeték-építés közben az exkavátor valami kőben elakadt, majdnem letörtött a markolója. A brigád körülásta a követ, s kiderült, hogy valami régi kódobozra akadtak; a bri-

gádvezető, művelt ember lévén, rögtön mondta, hogy „szarkofág”, sőt miután egy kicsit megtisztították az oldalát, még azt is mondta, hogy görög betűk vannak rajta.

Ez a váratlan esemény azt is jelentette, hogy aznapra befejezték a munkát. A kíváncsiság azért mégis dolgozott bennük, ezért négyen nekihuza-